

Jag önskar jag var Marlon Brando

Det här numret har ett viktigt och intressant tema men det är fortfarande många verkligheter som saknas. Svaren på de frågor vi har ställt har kanske besvarats med endast ett ja eller nej, förklaringarna är många och svåra. Vad drömmer du om på natten? Tror du på klasskillnader?

Det är så många som föds in i en verklighet som är en annan än din, som kanske är avundsvärd. Och hur förändras verkligheten när revolutionärer som Susanne Brögger plötsligt har blivit småborgerliga och skall sitta med i varenda TV-program och vara experttyckare? Eller när förläggarnas barn föds in i ett givet medieutrymme? Alla dessa tyckare och alla dessa som vill tycka. Vi också. Vi konkurrerar alltmer med varandra i dagens verklighet, gör vi inte? Eller är det detta att kunskapsnivån har ökat och att alla har likartade goda akademiska utbildningar så att vi måste tävla med 200 andra lika välrenommerade om samma jobb? Nej, vissa menar att det inte alls handlar om kunskapsnivåer utan om hur bra man är på att sälja sig. Och har inte denna verklighet varit på tapeten så länge vi kan minnas, inget nytt fenomen?

När vi reser så reser vi till platser som motsvarar vår egen verklighet. De människor vi ser på TV reser till enklaver på varma öar och behöver aldrig möta ortsbefolkningen. Och de som har råd med charter reser till en plats som motsvarar exakt den sociala värld som man har råd med

hemma. Hur ofta byter vi någonsin utkiksplats hur mycket vi än reser?

Detta nummer av *plural* har kommit att handla mycket om mångkultur och migration. Många av oss som bidrar möter dagligen i vårt arbete de som måst fly till Sverige under svåra omständigheter. I dagstidningarna kan vi läsa om att nu har 4000 amerikanska soldater omkommit i Irak sedan krigets start. Men vem berättar om hur många irakier som har dött under alla de år som kriget har pågått? Det gör irakierna själva under de stunder då vi möts, man tror upp mot en miljon och flera miljoner har flytt landet. Före årsskiftet fick ungefär 75% av alla flyktingar från Irak uppehållstillstånd i Sverige, efter årsskiftet får 75% avslag på sina ansökningar om asyl.

För skönlitterärt skrivande finns det alltid utrymme i *plural* och denna gång har vi bland annat publicerat poeten Tania Bengtsson som beskriver verkligheten i en närmast Sonja Åkesonsk anda. Bengtsson blandar humor med vardaglig rättframhet.

Välkommen till *plural*!

Redaktör

Kära du, jag sitter med ett glas guldgult vid mitt skrivbord och försöker fånga varje stund då jag kan undvika kriget. Det är inte att jämföra med Khalids krig, men pengarna rinner likväl mellan mina händer, trots att jag sparar till frihet.

När jag skriver får jag syn på mina fingrar, det böjda långfingret med bulan efter pennan, mina ord verkar aldrig nå längre än till dig. Jag är tacksam, nej förresten, jag gräver bara ned mina ord vid din sida. Mina guldgula fingrar, liksom pappas, håller i cigarettarna.

Jag önskar att jag var Marlon Brando, imorgon när jag kommer till jobbet, så att jag slipper alla urringningsblickar, slickar, alla krig. Jag önskar jag var Marlon Brando.

Kära hälsningar

PS Jag skickar med en dikt som kanske bättre kan beskriva min dag än detta brev.

flyktig guldgul vätska
rinner mellan mina tänder
i min varma hals
det sticker till i munnen
Gladys King and the Knights
tillbaka till ett annat imorgon
en där jag skall möta dina krig med blanka ögon
pengarna rinner mellan fingrarna
jag tar emot dina du tar emot mina

med blanka ögon vill jag säga
att också jag har en grav på denna sidan verkligheten
men det verkar så futtigt mot det levande kriget
det verkar så futtigt mot Bagdad

jag tröstar mig mot tänderna
jag tröstar mig mot dina minnen
väger dem mot mina
i den stora skålen

